

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 549 Ester 8

Vargu i fundit që studiuam herën e kaluar ishte ai ku Mbretëresha Ester i tregoi mbretit se personi që donte të shfaroste kombin e saj ishte njeriu i tij më i besuar Hamani. Perëndia po lëvizte në prapa skenë. Perëndia nuk i heq sytë nga të Tijët. Asnjë armë e drejtuar kundra Izraelit nuk do të ketë sukses. Perëndia do të bekojë ata që bekojnë judenjtë dhe do të mallkojë ata që i mallkojnë. Kujdesi i Zotit do t’i ruante bijtë e Izraelit.

Mbreti është shumë i shqetësuar nga kthesa e menjëhershme e ngjarjeve saqë largohet nga tryeza e banketit dhe del në kopsht. Vec kësaj, ai ishte i përfshirë në këtë gjë deri në një farë mase. Kështu, që largohet për të menduar se cfarë duhet të bënte me këtë çështje.

“Mbreti u ngrit shumë i zemëruar nga banketi në të cilin shërbehej vera dhe shkoi në kopshtin e pallatit, ndërsa Hamani qëndroi për t’iu lutur me të madhe mbretëreshës Ester për jetën e tij, sepse e kishte kuptuar tashmë që mbreti kishte vendosur shkatërrimin e tij.” [Est. 7:7].

Mbreti kishte nevojë të mendohej për këtë gjë. Ai thjesht nuk mund ta besonte se Hamani do ta bënte vërtet një gjë të tillë. Mbretëresha ishte lutur dhe ishte përgjyruar për jetën e saj për shkak të Hamanit. Ai e besonte mbretëreshën e tij. Mbreti kishte nevojë për pak kohë që të qetësohej dhe të mendonte qartë për gjendjen e vështirë të Esterit dhe për Hamanin, këshilluesin e tij të besuar dhe kryeministrin e tij. Ndërkohë që mbreti doli në kopsht, Hamani u ngrit dhe shkoi t’i lutej mbretëreshës Ester për jetën e tij. Ky njeri, që ishte brisk nga goja për të kërkuar vdekjen e të tjerëve tani ishte bërë si një skllav. Ai ra barkas në këmbët e mbretëreshës. Ai e kuptoi që mbreti nuk do ta linte këtë gjë të kalonte lehtë dhe se e keqja ishte bërë kundra atij vetë. Ai e dinte që mbretëresha ishte e vetmja shpresë. Ai ishte i mbushur plot me frikë kështu që i bie në gjunjë për t’iu lutur për jetën e tij.

“Pastaj mbreti u kthye nga kopshti i pallatit, në vendin e banketit ku shërbehej vera; ndërkaq Hamani kishte rënë mbi divanin në të cilin rrinte Esteri. Atëherë mbreti thirri: "Dashke gjithashtu të dhunosh mbretëreshën, ndërsa unë vetë jam në shtëpi?". Sa dolën këto fjalë nga goja e mbretit, ia mbuluan fytyrën Hamanit.” [Est. 7:8].

Ndërkohë që Hamani po i përgjerohej Esterit për jetën e tij, ai mund ta shihte që nuk po shkonte asgjekundi. Ai e dinte që do të dënohej për të keqen që kishte bërë, kështu që në marrëzinë e tij filloi ta shtynte veten në kolltukun e saj. Në atë kohë ishte zakon që të mbështeteshe në kolltukë gjatë drekës. Por, në këtë moment erdhi mbreti dhe e pa Hamanin në kolltukun e Esterit. Ai tha: “Dashke të dhunosh mbretëreshën, ndërsa unë vetë jam në shtëpi?” Hamani, frikacak ishte i mbërthyer nga terrori para divanit të saj. Ai ishte i mbushur plot me frikë. Mbreti në fakt po thotë: “Cfarë dëshiron të bëjë ky njeri duke u përpjekur të prekë mbretëreshën time?”

Vini re se mbretit Asuero nuk iu desh të shpallte një dekret. Ai erdhi nga kopshti, pa cfarë po ndodhte dhe bëri këtë deklaratë në mënyrë që ata që qëndronin aty të dinin se cfarë të bënin. Është interesant fakti që shërbëtorët nuk lëvizën derisa mbreti foli. Ata thjesht po shikonin. As mbretëresha nuk kishte thirrur për ndihmë. Ajo ishte shumë e tmerruar dhe e mbushur me frikë kështu që nuk mund të thërriste dot për ndihmë. Por, kur mbreti foli këta djem të fortë u ngritën dhe e morën Hamanin dhe e vendosën nën arrest.

“Pastaj Harbonahu, një nga eunukët, tha përpara mbretit: "Ja, në shtëpinë e vetë Hamanit është ngritur një trekëmbësh, i lartë pesëdhjetë kubitë, që Hamani kishte përgatitur për Mardokeun, i cili kishte folur për të mirën e mbretit". Mbreti tha: "Vareni aty këtë!". Kështu Hamanin e varën në trekëmbëshin që kishte përgatitur për Mardokeun. Dhe zemërimi i mbretit u qetësua.” [Est. 7:9-10].

Mbreti nuk harxhoi më kohë. Ai ishte jo vetëm polici arrestues, por edhe gjykata e lartë. Hamani vdiq në të njëjtën natë në

trekëmbëshin që kishte ndërtuar ai vetë për Mardokeun. Ky është zbulimi i së vërtetës së madhe që thuhet gjatë gjithë Fjalës së Zotit. Pali e shpalli atë për besimtarët tek Galatasit 6:7: *“Mos u gënjeni: Perëndia nuk vihet dot në lojë, sepse ç` të mbjellë njeriu, atë edhe do të korrë.”* A nuk është interesante që trekëmbëshi që kishte përgatitur Hamani për të varur një njeri të pafajshëm u bë trekëmbëshi ku u var ai vetë?

Jakobi pati të njëjtën përvojë. Ai gënjeu të atin. Jakobi ishte një djalë i zgjuar. Ai veshi rrobat e Esaut. Isaku i vjetër u mori erë atyre dhe mendoi: *“Era e tyre është si era e djalit tim Esaut.”* Në atë kohë nuk kishte parfume, apo deodorante. Kur Esau hynte në shtëpi edhe pse nuk mund ta dëgjoje, shqisat do të të thoshin se ai kishte mbërritur. Kështu që Jakobi vendosi lëkurë dhie në duart e tij dhe Isaku i vjetër e i verbër e preku dhe tha: *“Duket si Esau”*. Jakobi mendoi se ishte i zgjuar. Ai ishte njeriu i Perëndisë, por Zoti nuk e lejoi të shpëtonte paq. Një ditë kur ishte plak dhe babai i dymbëdhjetë djemve, ata i cuan një rrobë shumëgjyreshe të zhytur në gjakun e një cjapi dhe thanë: *“A është kjo është rroba e birit tënd?”* Jakobi i vjetër u ul poshtë dhe filloi të qante. Ai u gënjeu për djalin që donte më shumë. Pali dinte shumë gjëra për zbatimin e këtij ligji në përvojën e tij. Ai me shumë mundësi ishte njeriu që dha urdhërin për goditjen me gurë të Stefanit. Ata i kishin vendosur rrobat nën këmbët e tij. Ai e kishte në ngarkim këtë situatë. Por, ai nuk shpëtoi me kaq. Ti mund të thuash: *“Po, ai u shpëtua. Ai erdhi tek Krishti dhe mëkatet e tij u falën.”* Po, mëkatet u falën, por njeriu korr, atë që mbjell. Pali kishte mbjellë dhe fara e tij u rrit. Në udhëtimin e tij të parë misionar ai shkoi në Galaci dhe mbërriti në Listra, ku e qëlluan me gurë për vdekje. Pali e kishte përjetuar vërtetësinë e këtyre fjalëve: *“Njeriu korr atë që ka mbjellë.”* Perëndia nuk mund të vihet në lojë.

Ky njeri Hamani përjetoi të njëjtën gjë. Atij iu desh të mësonte përmes një rruge tepër të vështirë. Ai shkoi në banket dhe zbuloi se prej andej do të akuzohej e më pas vritej. Psalmi 37:35-36 thotë: *“Pashë njeriun e pushtetshëm dhe të furishëm të begatohet si një pemë e gjelbër në tokën e tij të lindjes por pastaj u zhduk; dhe ja, nuk është më; e kërkoja, por nuk e gjeta më.”* Dëgjoni se çfarë thotë psalmisti. Kjo është shumë interesante. Njeri i vogël, ti mund të kesh ditën tënde. Ti mund

të jesh një mashtrues nëse dëshiron të jesh i tillë. Ti mund të vraposh kundra planit dhe qëllimit të Zotit për ty, por nuk ke për ta mundur Zotin, sepse ti do të largohesh nga kjo epokë. Kjo gjë i ndodhi Hamanit.

Unë dhe ti qëndrojmë fajtorë para Zotit si mëkatarë. Ne meritojmë dënimin e Hamanit. Dikush mund të thotë: “Por, unë nuk kam kryer kurrë një krim të tillë.” Kush tha që e ke kryer? Por, ti ke të njëjtën natyrën njerëzore që kishte edhe ai, që është rebelim kundra Zotit. Në atë gjendje, ndërkohë që ishe i vdekur në shkelje dhe mëkate, Krishti vdiq për ty. Ai zuri vendin tënd në kryq. Miku im, nëse ti do t’i besosh Atij, Ai do të bëhet Shpëtimtari yt.

Kapitulli 8

Tema: Mesazhi i shpresës që u përhap nga mbreti

Edhe pse Hamani vdiq, kërcënimi i vdekjes qëndronte ende mbi judenjtë. Dekreti që kishte vendosur se judenjtë do të shfaroseshin në një ditë të caktuar ishte ende i vlefshëm. Sepse ky dekret ishte bërë sipas ligjit të Medëve dhe persëve dhe nuk mund të ndryshohej. Kjo nxirrte në pah një problem. Cila do të ishte zgjidhja? Ky kapitull do t’i përgjigjet kësaj pyetje.

“Po atë ditë mbreti Asuero i dha mbretëreshës Ester shtëpinë e Hamanit, armikut të Judejve; dhe Mardokeu erdhi para mbretit, të cilit Esteri i kishte shpjeguar se ç’ ishte ai për të.

Kështu mbreti hoqi unazën që i kishte rimarrë Hamanit dhe ia dhe Mardokeut. Pastaj Esteri e caktoi Mardokeun mbi shtëpinë e Hamanit.” [Est. 8:1-2].

Për herë të parë, Esteri bën të ditur se ishte bija e adoptuar e Mardokeut, refuzimi i të cilit për t’iu përrulur Hamanit shkaktoi hartimin e këtij dekreti të tmerrshëm.

Ky pasazh tregon se mbreti ishte i lirë ta përdorte unazën e tij. Ajo ishte dicka e rëndësishme dhe e fuqishme. Ajo mund të zhytej në dyll dhe të bënte një ligj që do të shfaroste një popull të tërë. Kjo unazë që iu dha Hamanit, kur ishte kryeministër, i kalon tani Mardokeut. Mendoj se unaza tani ndodhet në duar të

mira, por mbreti nuk duket shumë i kujdesshëm në dhënien e kësaj unaze.

“Esteri foli akoma para mbretit, ra në këmbët e tij dhe iu lut me lot ndër sy që të pengonte komplotin e keq të Hamanit, Agagitit, dhe planin që ai kishte menduar kundër Judejve.” [Est. 8:3].

Esteri iu lut mbretit për ndihmë, por nuk mund të bëhej asgjë për ndryshimin e këtij dekreti. Ai nuk mund të ndryshohej në asnjë formë, apo mënyrë. Madje edhe vetë mbreti nuk mund ta ndryshonte atë ligj.

Sërish, mbreti është i hirshëm dhe i drejton skeptrin e tij.

“Atëherë mbreti zgjati skeptrin prej ari në drejtim të Esterit; kështu Esteri u ngrit, mbeti në këmbë para mbretit dhe tha: "Në se i duket mirë mbretit, në rast se kam gjetur hir në sytë e tij, në rast se çështja i duket gjithashtu e drejtë mbretit dhe në rast se gjej pëlqim nga sytë e tij, të shkruhet për të revokuar dokumentet e hartuara nga Hamani, bir i Hamedathas, Agagitit, që ai shkroi për të shkatërruar Judejtë që janë në të gjitha krahinat e mbretit.

Si do të mund të rezistojë në fakt duke parë fatkeqësinë që do të godiste popullin tim? Ose si do të mund të rezistojë duke parë shkatërrimin e fisit tim?". [Est. 8:4-6].

Esteri i tha shumë qartë mbretit që gjykimi kundra Hamanit nuk kishte vlerë nëse nuk bëhej dicka për të shpëtuar popullin e saj. Duhej bërë dicka për të shpëtuar ata.

“Atëherë mbreti Asuero i tha mbretëreshës Ester dhe Judeut Mardoke: "Ja, unë i dhashë Esterit shtëpinë e Hamanit, dhe këtë e varën në trekëmbësh, sepse kishte dashur të shtrinte dorën e tij mbi Judejtë.” [Est. 8:7].

Është e vërtetë që mbreti i dha Esterit dhe Mardokeut shtëpinë e Hamanit, por kjo gjë nuk e shpëtoi jetën e judenjve. Gjërat vazhdonin të ishin njëjloj për judenjët, ashtu sic ishin edhe para vdekjes së Hamanit.

“Ju vetë shkruani një dekret në favor të Judejve në emër të mbretit, si t`ju duket më mirë, dhe vuloseni me unazën mbretërore, sepse vendimi i shkruar në emër të mbretit dhe i vulosur me unazën mbretërore është i prerë”. [Est. 8:8].

Mardokeu tani vepron me shpejtësi.

“Atëherë, më njëzet e tre të muajit të tretë, që është muaji i Sivanit, u thirrën sekretarët e mbretit dhe sipas gjithë atyre që Mardokeu kishte urdhëruar, u dërguan shkrime Judejve, satrapëve, qeveritarëve dhe krerëve të njëqind e njëzet e shtatë krahinave, nga India deri në Etiopi, çdo krahine sipas shkrimit të saj, çdo populli sipas gjuhës së tij, dhe Judejve sipas shkrimit dhe gjuhës së tyre.” [Est. 8:9].

Sërish, thërriten skribët për të bërë kopje të dekretit të ri në cdo gjuhë të mbretërisë.

“Kështu ai shkroi në emër të mbretit Asuero, duke vënë vulën me unazën mbretërore, dhe i dërgoi dokumentet me anë të korrierëve që ngisnin kuaj të shpejtë, të lindur nga kuaj të racës.

Me anë të këtyre dokumenteve u jepej Judejve, në çfarëdo qyteti që të ndodheshin, e drejta të bashkoheshin dhe të mbronin jetën e tyre, duke shkatërruar, duke vrrarë dhe duke shfarosur tërë njerëzit e armatosur të çfarëdo populli o krahine që t`i sulmonin, duke përfshirë fëmijët dhe gratë, dhe të plaçkisnin pasuritë e tyre, në një ditë të vetme, në të gjitha krahinat e mbretit Asuero: ditën e trembëdhjetë të muajit të dymbëdhjetë, që është muaji i Adarit.” [Est. 8:10-12].

Dekreti origjinal nuk u ndryshua në asnjë mënyrë. Ai nuk mund të ndryshohet. Ai qëndron. Por, tani doli një dekret tjetër dhe u shpërnda në të njëjtën mënyrë si dekreti i parë. Ai u vulos nga mbreti. E gjithë fuqia e mbretit, ushtria dhe zyrtarët e tij, janë tani në anën e judenjve. Kjo ndryshon të gjithë pamjen. Kur mbërriti ky dekret i ri tek judenjët, zemrat e tyre u mbushën me gëzim dhe kënaqësi.

Ndërkohë që lexojmë këtë rregjistrim ne mund të krijojmë fare mirë pamjen e ngjarjes. Duhet të ketë qenë mbrëmje vonë, kur mbretëresha Ester hyri në prezencën e mbretit dhe iu lut për njerëzit e saj. Tani shkruhet një dekret i ri dhe vuloset me unazën e mbretit. Mbretëria ishte poliglote, në të fliteshin shumë gjuhë. Ju mund të shihni se sekretarët u ngarkuan për të shkruar dekretin në gjuhët e 127 provincave – me shumë mundësi duhet të ishin me qindra kopje për cdo gjuhë. Mbretëria përdori të gjitha mjetet e komunikimit që ishin të zakonata për atë kohë. Lajmëtarët u dërguan me kuaj, gomarë, deve dhe me gamilje përtej shkretëtirës arabe, sipër deri tek lumenjtë Tigër dhe Eufrat dhe poshtë në Indi dhe Afrikë. Lajmëtarët u shpërndanë në cdo drejtim, në mënyrë që ky dekret të përhapej sa më shpejt në cdo fshat dhe katund të mbretërisë. Ky dekret i ri siguronte një rrugë shpëtimi për judenjtë. Nëse e merrnin mesazhin në kohë dhe e besonin, atëherë ata mund të shpëtonin jetët e tyre.

Kjo me shumë mundësi është një nga pamjet më të mrekullueshme të shpëtimit tonë në Shkrim. Ky nuk është një ilustrim që përdoret shumë sot, por është një pamje që vjen drejtpërdrejt nga Perëndia. *“Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre si shëmbull, dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë, për ne që jemi në mbarim të epokës.”* (1 Kor. 10:11). Perëndia nxorri një dekret. Thuhet: *“... shpirti që mëkaton duhet të vdesë.”* (Ezek. 18:4). Kjo nuk i referohet vetëm disa njerëzve, apo disa kriminelëve. Përkundrazi është e vlefshme për të gjithë. *“Sepse të gjithë ne mëkatuam dhe ramë nga lavdia e Perëndisë.”* (Rom. 3:23). *“Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur; po fishkemi të gjithë si një gjethë dhe paudhësitë tona na çojnë larg si era.”* (Isaia 64:6). Perëndia nuk mund të na shpëtojë me anë të përsosmërisë, sepse ne nuk mund ta ofrojmë dicka të tillë. Perëndia nuk mund të na shpëtojë përmes jopërsosmërisë tonë, sepse Ai nuk mund ti ulë standartet e Tij. Ne i përkasim një race të humbur. Kjo është gjendja e vështirë e racës njerëzore. Ky është problemi i familjes njerëzore. Ne na pëlqen të mendojmë se problemi është diku tjetër, në zemrën e dikujt tjetër, por në të vërtetë ai ndodhet në zemrat tona. Nga zemra dalin të gjitha gjërat e këqija. Bota është e ndotur. Nuk janë vetëm lumenjtë dhe ajri të ndotur, por edhe zemra e njeriut.

Perëndia duhet të gjykojë. Njerëzit janë mëkatarë dhe kanë nevojë për një Shpëtimtar. Shumë njerëzve nuk u pëlqen të dëgjojnë dicka të tillë. Shumë kisha sot janë kthyer në kisha liberale, dhe liberalizmi është i bazuar në dobësi. Njerëzit në katedër nuk kanë kurajon të ngrihen dhe t'u thonë njerëzve se ata janë mëkatarë dhe kanë nevojë për një Shpëtimtar.

Sigurisht, që ky është një mesazh jo popullor. Të gjithëve ne do të na pëlqente të na bënin lajka. Por, ky është ligji i Zotit dhe ai është i pandryshueshëm. Injorimi i tij do të thotë vdekje e përjetshme.

Por, lavdi Zotit që nga froni i Zotit ka dalë një ligj tjetër. Ai është: "... pajtohuni me Perëndinë." (2 Kor. 5:20). Në këtë botë sot ne jemi ambasadorë. Një ambasador është përfaqësuesi më i lartë i caktuar nga shteti për ta përfaqësuar atë në një vend tjetër. Ambasadori përfaqëson një vend miqësor si edhe një vend të fuqishëm. Zoti ynë është miqësor. Ti nuk ke pse bën asgjë për t'u pajtuar me Perëndinë. Ai ka bërë tashmë gjithcka për ty. Krishti vdiq për mua dhe ty 2000 vjet më parë. Cfarë mund t'i shtojmë asaj që Krishti ka bërë tashmë?

Ti nuk mund të bësh asgjë që të zbusë zemrën e Zotit. zemra e Tij është tashmë e butë ndaj nesh për shkak se Jezusi e pagoi dënimin për mëkatet tona. Tani ne mund të themi se "... nëse Zoti është me ne kush mund të jetë kundër nesh?" (Rom. 8:31). Perëndia është në anën tonë. Ka dalë një ligj i ri "... Besoni në Zotin Jezus Krisht dhe do të shpëtoheni ..." (Vep. 16:31). Nëse vendosni besimin tuaj tek Zoti Jezus Krisht, ju do të shpëtoheni. Kjo ishte siguria që mbreti Asuero bëri për judenjtë. Gjithcka që ata duhet të bënin ishte të besonin dekretin e ri dhe të vepronin sipas tij. Ai dekret do t'i shpëtonte nga vdekja e sigurtë.

Perëndia ka një rrugë për të shpëtuar mëkatarët. Ju nuk jeni aq të mirë sa të shkoni në qiell dhe ju nuk keni për t'u bërë kurrë më të mirë. Perëndia duhet të punojë me ju. Unë dhe ti duhet të shkojmë tek Ai dhe të pranojmë shpëtimin që ai siguron për ne, një rrobë drejtësie që është e përsosur. Krishti na jep drejtësinë e Tij. Ti nuk mund ta përmirësosh dot atë që ka bërë ai.

Perëndia nuk mund të na marrë në qiell kështu si jemi. Ne duhet të lindemi sërish. Këtë i tha Zoti Jezus, Nikodemit, një drejtuesi jude: "... ti duhet të lindësh sërish." (Gjon. 3:7). Tek 1 Pjetri 1:23, Zoti thotë: "sepse jeni ringjizur jo nga një farë që prishet,

por që nuk priset, me anë të fjalës së Perëndisë së gjallë dhe që mbetet përjetë.” Vetëm për shkak se njerëzit dëgjojnë dhe besojnë Fjalën e Perëndisë ata linden sërish dhe jetët e tyre fillojnë të ndryshohen.